

Carla Sanz

Talent musical i veïna del barri del Remei de Premià de Dalt

«Els meus pares des de sempre deien que seria artista»

Aquesta jove estretament vinculada i implicada en la vida del seu barri, el Remei, és una cantant que des de ben petita viu apassionada per la música i s'hi ha pogut dedicar a nivell professional. Avui, la música és la seva raó de viure.

Ets una persona molt integrada al barri del Remei i mai hi has marxat, tot i la teva professió...

Els meus avis van ser dels primers en arribar-hi i des de sempre he tingut un vincle molt especial. No som veïns, som una família! El meu cor em porta a estar a la Comissió de Festes, organitzant coses i ara amb el jazz infantil on tinc un grup de nenes precioses amb les que ens ho passem pipa!

Des de ben petita vas veure que la música, la coreografia i la dansa eren la teva vida. Quan te'n vas adonar que era el que necessitaves?

Sempre m'ha agradat però és veritat que tot i que m'apassionava des de ben petita ho portava molt a dins. Els meus pares a casa sí que ho vivien, perquè ets amb ells les vint-i-quatre hores del dia, i només feien que dir "esta niña va a ser artista!". Però de cara als amics, poc. Ja a l'adolescència, a les Festes del Remei, l'Ana Mari Cuello em va proposar cantar "La chica yé yé" amb una orquestra que hi actuava. No sabia com sortiria però em va agradar i a partir de llavors vaig provar a veure què passava. Vaig co-

mençar a utilitzar les xarxes socials, a deixar entreveure aquesta passió... I més tard em va sortir l'oportunitat de dedicar-m'hi professionalment.

L'any 2017 vas treure el teu primer single "No me enamoro". Alguns dels teus temes són d'amor, desenganys... les lletres són d'experiències personals teves?

La majoria sí però no totes. Sovint penso: la gent deu creure que tot em passa a mi! La vida té etapes molt maques i d'altres no tant. He tingut amors i desamors però no tot és experiència personal.

T'hem sentit molt Reggaeton però has incorporat nous estils. En quins et trobes més còmoda?

Des de sempre amb el pop, però per a introduir-me en el mercat havia d'estar el dia i el que es portava al 2017 era Reggaeton. I m'agrada però no em sento totalment identificada, cosa que sí em passa amb una balada.

Laura Pausini t'ha marcat molt, quins són els teus referents musicals?

Des dels 3 anys el pare me la posava

i jo plorava! Crec que hi havia una connexió d'artista, de sentir música i emocions... El meu primer casset que em va regalar la meua àvia va ser de la Mònica Naranjo, una artista que m'agrada molt i la segueixo. Ara, la diva de les dives és la Beyoncé.

Estàs molt implicada amb Premià de Dalt. Et sents profeta?

Em sento valorada i estic molt agraïda a tothom. El meu avi, en el seu temps, ja estava a la Comissió de Festes i m'agrada seguir aquesta línia. Gaudeixo tant actuant a l'Ulisses Fest i l'Endofest! So boníssim, equip de tècnics brutal... no baixaria mai de l'escenari!

Què estàs fent ara quant a projectes musicals?

Estic composant. Abans treia dos singles l'any però ho vaig deixar de fer perquè no es quedessin les cançons com a pendants... Vull estudiar molt bé quin estil treure, si segueixo amb la darrera fusió amb flamenc... Avui es porta molt l'electrònica. Mireu l'Aitana, que es reinventa amb el techno! Així que és probable que provi una fusió entre techno i pop.

El meu cor em porta a estar a la Comissió de Festes, organitzant coses i ara amb el jazz infantil on tinc un grup de nenes precioses amb les que ens ho passem pipa!

Has dit que la música fins o tot et serveix de teràpia?

Sí, quan tinc un mal dia em tanco a la meua habitació, em poso auriculars i desapareix tot allò dolent. Hi ha molta gent que per treure els seus problemes i netejar emocions els hi va genial la música.